

Blaž
Prapotnik

00

DVE NULI

*Pridem samo, kadar te potrebujem.
Nepremično me gledaš,
ko si nad tvojimi usti
brez zadrege odpiram zadrgo.
Da,
nad tvojimi usti si ga
vzamem v roko, kot v cenenem
drugorazrednem porno filmu.
Sploh se ne napenjam,
ko si olajšano oddahnem.
Peni se rumeno med bele zobe,
kot morje
v soju šestdesetvalne mesečine
(teslo watti, ne volti).
In ti goltáš
prasica pobotna,
požiraš šumenje, da se ti
cedi po goltancu.
Ko te gledam,
te blede keramične ustnice,
me zgrabi, da bi se usedel nanje*

*z belo golo nosilko mozoljev,
čeprav ne prenesem tega
mokrega poljuba hladne frigidnosti.
Zamašil bi ti sapnik
s porcijo bivših dobrot, ki so zdaj
močno drugačne (ah, minljivost).
Draga moja nula:
ti si samo uboga,
usrana straniščna školjka.
Svet pa je tako pokvarjen in prostaški,
da ti kar šumi v ušesih.*

NIHILISTIČNI GOLOBI

*Leteče podgane,
s sunkovitimi gibi,
s premalimi glavami,
s praznimi očmi,
z dolgočasnim perjem,
z brezveznim sprehajanjem
ali zoprnim čepenjem,
meni ne boste izvabili
niti drobtinice
beraškega kruha
niti grizljaja
usmiljenega sočutja
niti oljčne vejice
lažnega miru.
Ničesar!
Samo bedasto buljite
in ste zadovoljni,
ker se vedno najde nekje*

prijazna starka,
 ki ji je popolnoma vseeno,
 kdo žre z njenih razpokanih,
 izjedenih dlani.
 Ves čas samo odpirate kljune
 in kasneje odpirate riti
 in serjete na mestno bišo,
 na banko, na muzeje, na spomenike,
 na pločnike, na stvari, na ljudi...
 Golobi, vam se jebe -
 poserjete se na cel svet!

